

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 30

Proposició de llei de l'ensenyament en la llengua materna i el bilingüisme escolar (debat de totalitat) (tram. 202-00078/07)

El quart punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de l'ensenyament en la llengua materna i el bilingüisme escolar.

(Forta remor de veus.) Esperarem uns segons.

D'acord amb l'article 105.2... Els prego, si us plau, que qui hagi d'abandonar el saló de sessions ho faci amb silenci. Em refereixo essencialment al públic assistent, si us plau.

Doncs, d'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa el senyor Francisco Caja López, representant de la Comissió promotora de la proposició de llei. Convido el senyor Caja a fer la seva intervenció des d'aquest faristol.

El Sr. Francisco Caja López (representant de la Comissió promotora de la proposició de llei)

Senyor president, ilustres señores, veo ausencias significativas en este Parlamento, parece que hay que ser terrorista, hay que llamarse Josu Ternera para que le escuchen a uno, ¿que digo le escuchen a uno?, para que cojan el coche oficial y se vayan a dialogar.

Me dirijo a ustedes en nombre de los más de cincuenta mil ciudadanos que de forma expresa, identificándose individualmente les demandamos pongan fin a una situación absolutamente contraria a los más elementales principios de racionalidad, pedagógicos, jurídicos y políticos en materia de lengua y enseñanza. Que pongan fin, les demandamos a la llamada, a lo que ustedes llaman inmersión lingüística y les demandamos la reintroducción de un modelo de enseñanza efectivamente bilingüe que evite la discriminación de los escolares por razón de lengua y sus consecuencias. Oigan, nuestra voz.

Pero no son sólo los más de cincuenta mil ciudadanos a los que represento los que rechazan la política lingüística escolar que todos los gobiernos autonómicos, el actual,

los pasados de *Convergència i Unió* han impuesto en Catalunya. La mayoría de la ciudadanía catalana ha mostrado de forma constante y reiterada su disconformidad con la política lingüística escolar de la *Generalitat* de Catalunya. Diversos estudio, entre los que cabe destacar el estudio 2000/298 del CIS sobre usos de lenguas en comunidades bilingües, Catalunya i la familia española ante la educación...

Fitxer 31

...sus hijo dirigido por el sociólogo Víctor Pérez Díaz y patrocinado por la Fundación «la Caixa» ponen de relieve el desacuerdo con la política lingüística escolar del Gobierno autonómico de la población catalana es de tales dimensiones que debería causar verdadero escándalo. En el estudio del CIS un 69,9 por ciento se muestran en desacuerdo con que la enseñanza sea exclusivamente en catalán. En el estudio Pérez Díaz el 54 por ciento de los padres afirma preferir la enseñanza bilingüe o exclusivamente en castellano. Esta es la voluntad de la mayoría de los ciudadanos en Cataluña, que en Cataluña, una sociedad bilingüe, la enseñanza sea bilingüe. Las leyes que ustedes han aprobado contradicen esa voluntad. Ustedes han impuesto contra esa voluntad que la única lengua vehicular de la enseñanza sea una sola de las dos que hablamos mayoritariamente los ciudadanos de Cataluña.

No solo eso. Las palabras del subdirector general de Llengua i Cohesió Social del Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya, el senyor Josep Vallcorba, resumen cual es la substancia de su política lingüística escolar. «No basta» –ha dicho– «con que toda la enseñanza se haga en catalán, debemos recuperar el patio, el pasillo, el entorno.» Con esto construyen ustedes su nación, a costa de los escolares catalanes, a costa de la eradicación del castellano en el aula, del pasillo, del patio, del entorno, o sea, de cualquier espacio. Ustedes quieren un espacio exclusivo para el catalán en una sociedad bilingüe, y por eso convierten la escuela en un correccional lingüístico; lamentable. Oigan la voz de los ciudadanos, pero no se confundan; la propuesta de ley que presentamos pretende la defensa de los derechos de todos los ciudadanos, sean catalanohablantes o castellanohablantes, no venimos

aquí a reivindicar el derecho de los padres a escoger la lengua de enseñanza para sus hijos, o los derechos de los castellanohablantes. Queremos que todos, lo repito, todos los escolares de Cataluña reciban una educación bilingüe, que todas aprendan el catalán y el castellano, que ambas lengua sean vehiculares o de enseñanza según modelos lingüísticos escolares de eficacia comprobada que aseguren los mejores resultados docentes.

Y son ustedes con sus leyes los que fracturan la sociedad catalana, una sociedad incoerciblemente bilingüe. Son ustedes los que discriminan a la mayoría de la sociedad catalana rompiendo lo cooficialidad de las lenguas, porque el sistema de inmersión lingüística, el que ustedes han impuesto, no es constitucionalmente lícito porque vulnera derechos y libertades fundamentales. Es además uno de los factores determinantes del elevado índice de fracaso escolar entre los catalanes. Y es pedagógicamente aberrante, como demostraré. Aquí sí pasa algo; pasa, en primer lugar, que el sistema que ustedes llaman «de inmersión lingüística» discrimina gravemente a los niños cuya lengua materna es el castellano. Son estos los únicamente inmersionados, no lo pueden negar. Para los niños catalanohablantes, enseñanza en lengua materna regular, sin que tengan que solicitar a sus padres o tutores; para los niños castellanohablantes, inmersión en una lengua que no es la materna en todas y cada una de las etapas escolares.

Desde 1996 diversos organismos internacionales vienen denunciando la vulneración del derecho de los niños a recibir la enseñanza en lengua materna en Cataluña: el Comité Para la Eliminación de la Discriminación Racial de la ONU, en informe de septiembre del 96; el informe de la Comisión Contra el Racismo y la Intolerancia del Consejo de Europa en enero del 99; la Oficina de Democracia, Derechos Humanos de los Estados Unidos en su informe 2000 han denunciado las dificultades que los niños castellanohablantes tienen para recibir su educación en su lengua materna en Cataluña.

Desde entonces y hasta la fecha en un proceso gradual pero inexorable el Gobierno de la Generalitat de Cataluña, haciendo caso omiso de esas denuncias y de la voluntad de sus ciudadanos, ha venido implementando políticas lingüísticas escolares

que han extendido si cabe aún más la discriminación de los niños castellanohablantes. Es conocida la posición de la Unesco en materia de lengua de enseñanza. La Unesco reconoce el alto valor cognitivo y la beneficiosa influencia sobre la personalidad del niño que posee la enseñanza en lengua materna en sus primeras etapas y el bilingüismo escolar. Le resumo: la Unesco en sus posiciones –son conocidas las posiciones de la Unesco– «respalda la instrucción» –son palabras textuales– «en lengua materna como medio de mejora de la calidad educativa». La instrucción en lengua materna es esencial, dice la ONU, en la enseñanza inicial.

Estos principios entran en contradicción frontal con la política lingüística del Gobierno de la Generalitat en la enseñanza, confirmando su carácter discriminatorio y contrario a los derechos de los niños. Añade la Unesco: «La Unesco respalda la educación bilingüe y/o multilingüe en todos los niveles de la educación como medio de promoción simultánea de la igualdad social y de género y como un elemento clave de las sociedades lingüísticamente diversas.» Se lo repito: un elemento clave, el bilingüismo, de las sociedades lingüísticamente diversas y un medio para promover la igualdad social. Estos principios, como les decía, entran en contradicción frontal con la política lingüística de la Generalitat.

Ilustres señores, ustedes, los que componen el actual Gobierno, los que han gobernado anteriormente, tienen un problema. Ese problema se llama «fracaso escolar». El fracaso escolar presenta en los últimos años unos resultados catastróficos en Cataluña, con una tasa cercana al 41 por ciento en la red pública, un 20 por ciento en la privada y un 31 por ciento de fracaso escolar promedio. Estos datos colocan a Cataluña en el grupo de cola de España y también de Europa en el terreno educativo. La evaluación conjunta de los datos de fracaso escolar derivados del informe PISA 2003 permite cuantificar la tasa de fracaso escolar de los alumnos castellanohablantes en Cataluña; es del 42,6 por ciento frente a un porcentaje del 18,6 en los alumnos catalanohablantes. Existe, por tanto, una diferencia muy acusada de más de veinticuatro puntos porcentuales de tasa de fracaso escolar entre catalano y castellanohablantes. Prácticamente uno de cada dos escolares castellanohablantes está condenado al fracaso escolar.

Es posible que esto genere la indiferencia de algunos, pero es de una gravedad extrema. Y no nos digan que eso se debe al diferente nivel socioeconómico cultural, el parámetro utilizado por el informe PISA; una vez desentrañada la influencia de los aspectos socioeconómicos culturales, la influencia de la inmersión lingüística constituye la causa directa de una parte nada despreciable, una diferencia de 9,02 puntos por ciento en términos absolutos. Ello significa que la substitución del actual sistema de inmersión lingüística por un modelo que contemplase la primera enseñanza en lengua materna del alumno y el bilingüismo escolar permitiría reducir la tasa de fracaso de los alumnos castellanohablantes en un 9 por ciento.

Por otra parte –y esto debería causarles vergüenza–, el informe PISA 2006 pone de relieve un dato escalofriante: Cataluña, la cuarta comunidad autónoma en cuanto al PIB *per capita*, tiene el raro privilegio de disponer de la peor enseñanza pública de España. No decían que los factores socioeconómicos culturales determinaban el índice del fracaso escolar? Han conseguido poner a Cataluña a la cola de España en cuanto a rendimiento escolar. Lo han conseguido. ¿Es esto lo que quieren para Cataluña? ¿Cómo hemos llegado hasta esta situación? ¿Qué ha sucedido en Cataluña para que se vulnere de forma tan grave el principio de igualdad y el derecho de enseñanza de los escolares? La respuesta es tan simple como inequívoca: que se ha producido –ustedes, los partidos políticos que han gobernado en Cataluña, son los responsables directos de ello– el tránsito ilegítimo del modelo de conjunción lingüística al de..., o de bilingüismo integral inicial al llamado «de inmersión lingüística monolingüe», una situación que se ha agravado por la aplicación del Pla de llengua i cohesió social, verdadero catálogo de las aberraciones políticas y pedagógicas introducido por el Gobierno tripartito a su llegada al poder.

No me digan que el Tribunal Constitucional ha sancionado la conformidad de ese sistema al orden constitucional. Eso es sencillamente falso, y quien lo sostenga miente descaradamente. Lo que ha sancionado el Tribunal Constitucional como legítimo es el modelo de conjunción lingüística o bilingüismo integral en su famosa sentencia 337 del 94 de 23 de diciembre. Ahora bien, para que el modelo de conjunción lingüística no pueda ser objeto de reproche de constitucionalidad, el Tribunal Constitucional ha fijado unas condiciones sin límites. El primero, debe

asegurar al final del proceso educativo que el alumno obtenga igual competencia en ambas lengua oficiales. Quien sostenga que el actual modelo de inversión lo consigue, está mintiendo. Basta comprobar los datos oficiales extraídos de los estudios efectuados por el Instituto Nacional de Calidad y Evaluación y el Consejo Superior de Evaluación del Sistema Educativo de Cataluña; sus propios datos. Los datos del Departament d'Educació confirman un hecho incontestable: los alumnos catalanes tienen graves dificultades para expresarse oralmente y por escrito en castellano con coherencia y corrección.

No hay tiempo para entrar en detalles, pero déjenme constar, hacer constancia de algunos datos. El tanto por ciento de los alumnos al final de primaria que alcanzan el nivel básico de léxico en la redacción de textos es para el catalán el 96 por ciento; el castellano, el 72 por ciento. En cuanto al nivel de cohesión, del 89 por ciento para el catalán; el 75 por ciento para el castellano. En coherencia, el 93 por ciento para el catalán y tan solo el 54 por ciento para el castellano. En morfosintaxis, el 88 por ciento para el catalán; el 55 por ciento para el castellano. Y no hablemos de la diferencia en el dominio del castellano de los escolares catalanes respecto al resto de España. Sería un milagro que, si el resto de los escolares de España tienen veinticinco horas de enseñanza en castellano y los niños catalanes dos horas, alcanzaran el mismo nivel. La verdad es otra: muchos niños catalanes no saben hablar y escribir el castellano con corrección. Lo ha reconocido el *conseller* Maragall en esta misma cámara en un momento de lucidez y sinceridad que le honra; los niños de Olot no saben hablar el castellano, ha dicho. Lo han conseguido; han conseguido que los escolares en Cataluña sean analfabetos funcionales en castellano. ¿Es esto lo que quieren para Cataluña?

En segundo lugar, el principio del libre desarrollo de la personalidad plantea también un límite pedagógico: la primera enseñanza debe hacerse en lengua materna, sea esta el castellano o el catalán, con plenitud de igualdad, con condiciones iguales para las dos lenguas, para los niños castellanohablantes y catalanohablantes.

En tercer lugar, por último, la proporción de las lenguas vehiculares puede variar, pero en ningún caso se puede excluir una de las dos lenguas de enseñanza, en este caso

el castellano. Se quedaría..., esta condición, dice el Tribunal Constitucional, por ejemplo, en el caso de que una de las lenguas fuera la lengua exclusiva de docencia, relegándose la restante a una mera asignatura, justamente lo que hace el aberrante sistema de inmersión lingüística. ¿Cuándo el Tribunal Constitucional ha avalado la constitucionalidad de un sistema de enseñanza monolingüe que no asegure el conocimiento igual de las lenguas al final del periodo de escolarización obligatoria, que no respeta el principio de enseñanza inicial regular en lengua materna, que excluye el castellano, la lengua común de todos los españoles? ¿Cuándo? Díganoslo.

La propuesta de ley que sometemos a su consideración no ha sido improvisada; ha sido redactada a la luz de la legislación comparada de los # de los países con más de una lengua de tradición democrática; incorpora los principios pedagógicos establecidos por los más altos organismos internacionales en la materia, la Unesco, la Unicef y la comunidad científica. Se trata de un model lingüístico escolar denominado por la comunidad científica como «*#immersion*», de inmersión recíproca o de doble vía, un modelo de enseñanza bilingüe efectiva que a través de diferentes estrategias emplea paritariamente las dos lenguas como lenguas vehiculares.

Y ustedes lo conocen. Lean tan solo el artículo de *Quaderns d'avaluació*, que publica el Departament d'Educació universitario#, junto con el Consell Superior d'Avaluació del Sistema Educatiu: «Resultats de l'alumnat que participa en programes de llengua dual» –bilingües, *#immersion*, inmersión recíproca– «als Estats Units.» Allí puede leerse: «L'alumnat que participa en programes de llengua dual» –la inmersión recíproca– «arriba a ser bilingüe i via# alfabetitzat, a més d'aconseguir un rendiment acadèmic en les àrees de contingut per sobre de la mitjana o en la mitjana.» Además de contribuir# muy eficazmente a # escolares actitudes positivas hacia la escuela y reducir drásticamente el abandono escolar.

Y si lo saben, ¿por qué no lo ponen en práctica? ¿Por qué sostienen de manera recalcitrante un modelo que condena al fracaso escolar, al desconocimiento de la lengua castellana, que vulnera derechos y libertades fundamentales? ¿Esto es lo que quieren para Cataluña? Quítese la costra mental nacionalista, como dice el diputado señor Ferran. El gobierno de una sociedad bilingüe, si es democrático, si quiere ser

verdaderamente democrático, debe considerar como propias las lenguas que hablan los ciudadanos a los que representan o dicen representar. Debe garantizar una escuela bilingüe. Dejen de sacrificar las mentes y el futuro de los niños catalanes. La Cataluña que dicen construir es la Cataluña del fracaso escolar, de las desigualdades sociales, la Cataluña del pasado, no la Cataluña del futuro. No invoquen ese # de la lengua propia para justificar lo injustificable. Recurrir a ese concepto que carece de cualquier fundamento jurídico a pesar de los # y # los esfuerzos de los nacional juristas para autorizar una política discriminatoria y lesiva del derecho de educación no significa otra cosa que introducir un principio radicalmente y liberal en una sociedad democrática, el atribuir derechos a la tierra y a los antepasados por encima de las personas y los ciudadanos.

Por último, nosotros creemos en la democracia, creemos en la deliberación como medio de solución de los conflictos. No hurte a los ciudadanos de Cataluña el necesario debate en sede parlamentaria sobre el modelo lingüístico escolar. El rechazo por la cámara de esta propuesta de ley en el trámite actual la alejaría –a la cámara– aún más de los intereses reales de los ciudadanos. Voten a favor de esta propuesta para que el debate se prolongue hasta su conclusión. Votar a favor de la tramitación de la propuesta no es aceptar la propuesta, es aceptar –acabo– la necesidad del debate. Si rechazan nuestra propuesta en el trámite actual rechazarán la posibilidad de deliberación, lo que equivaldría a rechazar la plenitud del derecho de participación de los ciudadanos en la cosa pública que consagra el artículo 23.2 de la Constitución.

Si así lo hacen, tengan la seguridad de que acudiremos# a instancias internacionales, al Parlamento europeo, al Defensor del Pueblo Europeo para buscar amparo a nuestros derechos. No venimos aquí a crear enfrentamientos, alterar la convivencia o la paz social. Como establece el artículo 10 de la Constitución española, la dignidad de la persona, los derechos inviolables que le son inherentes, el libre desarrollo de la personalidad, el respeto a la ley y a los derechos de los demás son fundamentos del orden político y de la paz social, porque no hay paz social si no hay respeto a los derechos y libertades fundamentales. Es lo que les solicitamos. Devuelvan las cosas

al estado donde no debieron salir nunca. Acepten y legislen la enseñanza bilingüe. Los ciudadanos de Cataluña se lo premiarán.

Muchas gracias, señor presidente.

(Aplaudiments.)

El president

Té la paraula, per defensar l'esmena a la totalitat...

26_1ple32

...presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, honorable senyora Irene Rigau. *(Veus de fons.)*

Senyora diputada, pot començar.

La Sra. Rigau i Oliver

D'acord. Senyor president, senyors i senyores diputats, senyor conseller, senyors promotors de la iniciativa legislativa popular, senyor Caja, amb respecte per l'exercici que el grup promotor ha fet de la previsió estatutària que reconeix el dret als ciutadans de Catalunya a promoure i presentar iniciatives legislatives al Parlament de Catalunya, amb respecte, sí.

Però també amb un rotund convenciment que el que se'ns acaba d'exposar no s'ajusta a la legalitat vigent a Catalunya i que el seu contingut atempta contra els valors que defineixen l'escola catalana.

És amb aquest convenciment que passo a defensar en nom de Convergència i Unió la no tramitació d'aquest projecte.

El senyor Caja amb molt d'èmfasi ens ha exposat una teoria, però no ens ha defensat l'articulat de la llei que el Parlament avui tracta.

Perquè, què és el que se'ns proposa avui a través d'aquesta llei de deu articles? Se'ns proposa canviar el model lingüístic de l'escola catalana. A l'article 2.2 se'ns proposa que per l'ensenyament primari es creïn grups segons la llengua materna,

sigui catalana o castellana; se'ns proposa diferenciar les matèries en matèries importants i no importants, no cal que els digui en quina llengua es proposa que s'ensenyin unes i les altres. Se'ns proposa a l'article 2.2 crear guetos on s'utilitzi com a llengua vehicular de l'ensenyament les llengües no oficials de la nova immigració vinguda a Catalunya.

Què se'ns proposa en aquesta llei, en aquest projecte, en aquesta iniciativa per l'ensenyament secundari? A l'article 5.1 se'ns proposa un calendari lectiu que compti amb un 50 per cent en català i en castellà, no sabem si formulats en mesos, en dies o en hores.

A la postobligatòria se'ns proposa estendre la llibertat de càtedra a l'aplicació de l'ús voluntari de la llengua molt més enllà de qualsevol interpretació que en relació amb la llibertat de càtedra hagi fet mai el Tribunal Constitucional.

Què ens proposa a les universitats, a l'article 9? Que es creï un línia catalana i una línia castellana. I tot això exclou amb una nova política de professorat al darrer article. Se'ns proposa pel professorat de Catalunya el següent: que la llengua deixi de ser un requisit indispensable per exercir el magisteri i la docència a Catalunya.

I que s'estableixin convenis des del Ministeri d'Educació i Ciència de Madrid amb els convenis, perdó, amb els ministeris d'educació dels països de les llengües no oficials a Catalunya, per tal de poder tenir professors a Catalunya que ensenyin amb xinès, amb mandinga, amb [#], amb àrab, etcètera, l'ensenyament del infants de primària.

En definitiva, en aquest articulat que avui estem estudiant i analitzant se'ns proposa desoir aquell savi consell que Artur Martorell va formular i que tan sovint hem repetit en aquesta cambra. Un consell compartit per molts catalans –pares, mestres, pensadors, polítics–, quan ens deia «No separeu els nens –no separeu els nens– per raó de llengua.»

I amb aquest principi, fins avui, aquí havíem coincidit tots els partit d'aquesta cambra i ho seria de desitjar que avui aquest consens continués.

Estem davant d'una proposta que no es formula per anar a favor del castellà, perquè no cal. La presència del castellà al nostre sistema educatiu està reglada i garantida. Estem davant d'una proposta que va en contra de l'escola catalana.

Què s'ha volgut qüestionar avui aquí amb aquest text i amb el parlament que hem escoltat? S'ha volgut qüestionar la idea i el sentiment que Catalunya és un poble i que té una llengua pròpia. S'han volgut qüestionar les dificultats existents per garantir la preservació de la llengua catalana, el seu ús, la seva projecció i el seu prestigi.

No es vol reconèixer que la política lingüística de la Generalitat s'ha fet amb molta cura de no afectar la convivència de la societat catalana.

No es vol reconèixer que la immersió lingüística és el producte d'una voluntat política, en el cas de CiU inequívoca, i del treball pedagògic de molts i molts ensenyants i de la complicitat positiva de molts pares i mares.

No es vol reconèixer que la immersió lingüística, que ha estat aplicada a les escoles catalanes, ha esdevingut en els darrers vint-i-cinc anys a casa nostra una tècnica pedagògica que ha permès a molts joves adquirir una nova llengua sense perdre l'estimació per la llengua familiar.

Senyors promotors de la iniciativa, amb la seva aposta per l'educació en llengua materna, volen enfrontar els individus, les persones, en contra dels drets col·lectius. Senyor Caja, la Catalunya d'avui no és la Catalunya del *Manifiesto de los 2.300*, aquell *manifiesto* del Jiménez Losantos, que vostè coneix tan bé, en contra del català, que es va presentar als inicis dels anys vuitanta.

Defensar, com fan en aquest projecte, que l'ensenyament en llengua materna s'ha d'estendre a Catalunya a les tres-centes llengües que es parlen avui al país, independentment que siguin oficials o no, porta a la defensa d'una escola babèlica. Vostès diuen «abans babèlica que catalana.»

Per superar la suposada discriminació del castellà, prefereixen la segregació social. Aquest no serà mai el nostre model.

Des del vessant pedagògic, què ignora aquest text? I què amagaven les seves paraules? Ignora que quan es pressuposa i s'afirma que la llengua catalana està

exclosa de l'àmbit escolar, es menteix. I s'ignora que el compliment de l'objectiu d'aconseguir el domini del català i el castellà és una realitat contrastable. Que l'anàlisi de les competències bàsiques en l'àmbit lingüístic avaluades pel Consell Superior d'Avaluació, i ara jo li diré els anys, senyor Caja, a l'any 2001, al 2003, al 2005 i al 2007, a l'educació primària es demostra que el lèxic, entonació, fonètica, velocitat lectora, la diferència entre el català i el castellà no és significativa.

I que els estudis relatius a l'educació secundària, del 2002, del 2004 i del 2006, demostres que en comprensió, discurs i correcció els resultats són equivalents.

Què ignora el seu discurs i el seu text? Que en la selectivitat, en les proves d'accés la universitat, tradicionalment i amb una sèrie que ve dels anys noranta la nota de llengua i literatura castellana ha estat tradicionalment superior a la catalana. S'imaginem que fos al revés?

Ha volgut ignorar, senyor Caja, que en l'informe del PISA de 2006 es demostra amb uns resultat que no ens satisfan, d'acord; però es demostra que en comprensió lectora, aquests alumnes que a Catalunya estan educats amb un sistema que vostè no vol que continuï, es demostra que aquesta alumnes estan per sobre de la mitja europea. I no es baladí, 460 punts a Espanya, 477 Catalunya.

I també es demostra plenament que l'ensenyament en llengua materna no és determinant en l'èxit escolar. Com s'explica que Andalusia estigui molt per sota de Catalunya, si allà no hi ha cap bilingüisme? Ni a Cantàbria, ni a tantes altres regions espanyoles. Senyor Caja, ensenyar en llengua materna no és sinònim d'èxit escolar.

A Catalunya li ha costat molts anys establir legalment el català com a llengua vehicular, molts han estat els recursos dels governs socialistes i populars, però també moltes van ser les sentències favorables a l'estructura curricular de les llengües establertes pel Govern de la Generalitat.

El Tribunal Suprem de Justícia de Catalunya el Tribunal Suprem, el mateix Tribunal Constitucional a la mateixa sentència de l'any 94, que vostè cita, van avalar declaradament que la part essencial del model és correcta.

Per què ara, avui, aquí, se'ns presenta aquesta iniciativa? No volem creure de cap manera que les declaracions i els propòsits de la ministra Cabrera amb relació als reials decrets i tot el tema de la tercera hora, o el fet d'haver dubtat que els nois 'Olot dominin adequadament a Catalunya el castellà poden haver ajudat a obrir la porta a iniciatives com aquesta, que persegueixen trencar el consens històric que en el Parlament de Catalunya hi havia hagut.

Esperem avui, en aquest debat, que la posició del Partit Socialista sigui clara, diàfana, al costat del que preveu l'Estatut, al costat del model de l'escola catalana en què el català és la llengua vehicular.

I ens entristeix saber que el Partit Popular votarà a favor d'una proposta que en cap moment podrien defensar a la resta de l'Estat. S'imaginem el senyor Rajoy demanant que a Madrid l'ensenyament primari sigui fet amb llengua no oficial a les minories dels nousvinguts? S'ho imaginem això? allò que demanen a Catalunya, no s'atreveixen a demanar-ho per Espanya.

Perquè s'ha demostrat i nosaltres ho defensem amb tota contundència, s'ha demostrat que el programa d'immersió és el projecte educatiu més eficaç per fer ciutadans competents en les dues llengües.

Ho han demostrat les escoles pròpies, els estudis, les tesis doctorals i un informe que el senyor Caja avui s'ha descuidat. El que va emetre la Comissió de Comunitats Europees assenyalant d'una manera clara la bondat del nostre model per promoure el multilingüisme.

El futur, senyors promotors d'aquesta iniciativa, no és el bilingüisme. El repte, el futur de l'escola catalana, que ho ha de ser en llengua i en continguts, és garantir un domini multilingüístic que incorpori com a mínim el coneixement suficient d'una tercera llengua. Aquest és el repte actual. I a més a més de ser un desafiament és una previsió estatutària.

Senyors i senyores diputats, senyors promotors, Convergència i Unió anuncia el seu vot contrari a la tramitació d'aquest projecte, ateses les consideracions fetes i també perquè, d'una manera clara, no s'ajusta a l'Estatut d'autonomia.

No s'hi ajusta en el seu article 6, on es reconeix el català com a llengua pròpia; no s'hi ajusta en l'article 21, on es fixen els drets i deures en l'àmbit de l'educació. No es reconeix i no es fixa amb l'article 32, on es regulen els drets i deures del coneixement i ús de les llengües.

Tampoc té en compte el que preveu l'article 35, on s'estableixen els drets lingüístics en l'àmbit de l'ensenyament; i en l'article 44, on es declaren els principis rectors de l'educació.

Les raons polítiques de model de societat són clares, qui vulgui un poble agermanat per una llengua, amb el ple respecte a les llengües familiars i a la cooficialitat del castellà, sap que el nostre model és bo.

Per tant, les raons polítiques de la defensa d'aquest model, les pedagògiques, on ha quedat més que clar que l'ensenyament en llengua materna no és sinònim d'èxit escolar.

Però també d'una manera clara les raons jurídiques que acabem d'exposar per la seva inadequació a l'Estatut de Catalunya àmpliament referendat pel poble català fa que aquest proposta d'iniciativa legislativa pel nostre grup no hagi de prosperar.

I fem aquesta petició i aquest posicionament convençuts que l'escola catalana a Catalunya ha agermanat a tantes i tantes persones vingudes de fora i nascudes aquí. que ha estat garantia de promoció personal i social de tantes persones i que la immersió lingüística ha portat a tants i tants barris de Catalunya, que la llengua catalana no hi tenia presència, el ple coneixement i el ple domini.

I que ha enriquit a totes i cada una d'aquestes famílies, ha enriquit aquestes persones i s'ha enriquit com a poble. I ho ha fet des del respecte, des de la tolerància, des d'un saber fer, amb la progressivitat que ha marcat aquest model.

I alertem també d'aquests canvis de posició per interessos purament electorals i ens sap greu que la presència d'un nou grup polític a la cambra trenqui el consens que sempre havia hagut, i em refereixo lògicament al Partit Popular, en aquest aspecte.

Ho fem convençuts que el model d'escola catalana que Convergència i Unió ha ajudat d'una manera clara a construir és bo com hem dit per cada una de les persones i és bo per la cohesió del país.

Ho fem convençuts que la continuïtat de Catalunya com a nació està estretament lligada i vinculada al futur de la seva escola i al futur de la seva llengua.

I aquest futur el volem compartir amb tots els ciutadans de Catalunya, independentment de quina sigui la seva llengua familiar. I aquest futur el volem compartir en català.

Moltes gràcies, senyor president. (*Aplaudiments.*)

El president

Te la paraula, en nom del Grup Parlamentari..., per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grups Parlamentaris Socialista - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds- Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Maria Mercè Roca.

La Sra. Roca i Perich

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyores i senyors promotors, senyor Francisco Caja, francament em penso que s'ha equivocat de to. Debatem la iniciativa legislativa popular sobre l'ensenyament...

Fitxer 33

...en la llengua materna i el bilingüisme escolar. És hora, doncs, de parlar de llengües, d'escola, d'educació, de família, però també, i sobretot, és hora de parlar del model de societat que tenim al nostre país i del que volem en el futur. També parlarem, inevitablement, de llibertat, de sensibilitats, d'oportunitats, de justícia i de generositat.

L'exposició de motius d'aquesta proposició de llei podem resumir-la en les següents afirmacions. El model lingüístic educatiu implantat a Catalunya, que té el català com a llengua vehicular i de l'aprenentatge a l'ensenyament, provoca la discriminació dels alumnes castellanoparlants, els posa en una posició d'inferioritat social i impedeix el

lliure desenvolupament de la seva personalitat. A més, l'exposició de motius també explica que el sistema d'ensenyament a Catalunya priva a tots els escolars catalanoparlants i castellanoparlants l'aprenentatge de la llengua castellana, cosa que els perjudica en la seva formació.

I els arguments que sostenen aquestes afirmacions són: primer, la doctrina de la UNESCO; després, l'Informe PISA, i en tercer lloc el poc domini del castellà que tenen els alumnes.

Comencem pel primer. És cert que la UNESCO assegura que els nens se'n surten més bé si tenen una educació bàsica en la seva pròpia llengua i que també diu que els nens que aprenen en una altra llengua reben el missatge que la seva llengua materna és inútil i que si volen tenir èxit intel·lectualment no l'han de fer servir. La trampa que fan els signants d'aquesta iniciativa legislativa popular és que no diuen que, quan la UNESCO fa aquestes afirmacions, està parlant de llengües minoritàries, llengües no gaire usades, i sobretot llengües de països colonitzats que no tenen qui les tuteli i que estan sota governs que les menystenen. I francament, no acabem de veure que aquest sigui el cas de la llengua castellana. No acabem de veure que el castellà sigui una llengua poc parlada, ni que no tingui qui la defensi ni qui la glorifiqui, ni creiem tampoc que la majoria dels seus parlants necessiten ser convençuts del valor de conèixer-la i de transmetre-la als seus fills. És a dir, els proposants fan trampa quan presenten la llengua castellana com una llengua minoritzada; es necessita valor!

Un segon argument manipulat de l'exposició de motius és l'Informe PISA. Per demostrar que, com que el castellà no és la llengua vehicular de l'ensenyament, els alumnes castellans tenen més dificultats que els catalans, els signants de la proposició mostren unes dades de l'Informe PISA 2003, segons les quals el fracàs escolar dels alumnes catalanoparlants és del 18,6 per cent i el fracàs dels castellanoparlants del 42,6 per cent. Són sorprenents, aquestes dades, primer perquè l'Informe PISA mesura capacitats i no pas el fracàs escolar. L'any 2003 es va mesurar la capacitat dels alumnes de quinze anys –que, per tant, encara no han acabat i no se sap si fracassaran o no al final– en matemàtiques. I en segon lloc, és sorprenent

perquè en l'Informe PISA no hi ha cap *input* que mesuri, ni a Catalunya ni enlloc on es fan les proves, la llengua primera dels alumnes. El que sí que diu l'Informe PISA és que els alumnes catalans tenen més bons resultats que la mitjana espanyola; o sigui, que el nostre sistema no deu ser tan dolent.

I el tercer argument fraudulent: el poc domini de castellà que tenen tots els alumnes en acabar l'escolarització. L'Estatut, a l'article 35, garanteix que en finalitzar l'ensenyament obligatori els alumnes, sigui quina sigui la seva llengua primera, han de tenir la mateixa competència oral i escrita en les dues llengües oficials. «La mateixa competència», diuen. Doncs, mirin, reconec que això no es compleix. Els alumnes, tots, dominen més el castellà. Per què? Doncs, perquè l'escolarització només és una part de l'educació. A l'educació hi intervenen, a més de l'escola, altres agents, com ara la família, els esplais, els clubs, els amics, els mitjans de comunicació i, evidentment, tot el que fa referència a l'oci. I vostès saben molt bé que la llengua que hi domina és el castellà. I vostès saben molt bé que, en el cas de Catalunya, ni la immersió lingüística aconsegueix que la mitjana de la població estigui exposada equilibradament a les dues llengües en qüestió. És el cas, aquest que dic, per exemple, de la filla de Saoka Kingolo#. Li varen fer una entrevista. És un senyor del Congo que fa dinou anys que és aquí, que explica que va aprendre català per enriquir-se culturalment. Aquest senyor explica que la seva filla, que té quatre anys, parla castellà i que ningú no n'hi ha ensenyat, evidentment.

Doncs, bé, basant-se en aquests arguments tan particulars, l'articulat de la proposició de llei té, entre d'altres, els següents articles que volem destacar.

L'article 2.1 diu: «Els nens» –i les nenes, també–, «tenen dret a rebre l'ensenyament en la seva llengua materna.» És veritat, i aquest dret ja el garanteix la Llei de normalització lingüística.

I més endavant, a l'article 3.1 pel que fa a primària, i el 5.3 pel que fa a secundària, els proposants diuen que «en zones i en casos en què la demanda ho justifiqui, es podran crear grups d'educació en què s'utilitzi una llengua vehicular que no sigui l'oficial». Tot i que vostès no proposen explícitament escoles separades, el cert és que, si s'apliqués la seva proposta, tindríem un sistema escolar de segregació

absolutament contrari a la cohesió social que nosaltres defensem. Les segregacions, mirin-s'ho com vulguin, sempre estan condemnades al fracàs. I encara: vostès saben molt bé que aquesta proposta és totalment inviable. Saben quants professors –de quantes llengües estem parlant?– necessitaríem per fer-hi front? Sí que ho saben.

I l'article 10 pretén textualment que la llengua –entenem que es refereix a la llengua catalana, eh?– no sigui un requisit indispensable per exercir el magisteri a Catalunya. Aquesta pretensió és realment antinatural. Tothom sap que els mestres de primària, tots, han de fer llengua. I que els de secundària també, tots, necessiten un bon domini de les llengües. Com es pot pretendre exercir de docent sense conèixer a fons la/les llengües? És molt estrany!

Esquerra, no cal dir-ho, votarem en contra d'aquesta iniciativa, perquè apostem, com sempre hem fet, pel model d'immersió lingüística que es fa a les escoles catalanes des del 1983. És un sistema del qual estem molt orgullosos; un sistema sense precedents en una nació sense estat propi, com és Catalunya; un sistema que s'ha demostrat eficaç i que ha rebut l'aplaudiment de la Comissió Europea. I optem per aquest model que està plenament consolidat com una aposta decidida per al futur. I ho fem més convençuts que mai per dues raons.

En primer lloc, perquè ens agrada la filosofia, el sentit i la finalitat del model d'immersió lingüística. Quina filosofia? Doncs, la de la cohesió, la de la integració, ras i curt. Només la immersió lingüística ens permet evitar fractures socials, perquè només la immersió lingüística garanteix que tots els escolars de Catalunya tinguin el mateix nivell de català, sigui quina sigui la seva llengua primera, vinguin d'on vinguin. Cosa, evidentment, que els assegura la igualtat d'oportunitats i la plena capacitat d'exercir els seus drets. I per a nosaltres, la cohesió, la garantia d'aquesta no-discriminació és un dret irrenunciable, és la marca de la nostra societat, la que la fa diferent de les altres.

De fet, tot el nostre sistema educatiu va encaminat, a través de la llengua, a afavorir la integració dels nens i nenes i joves. D'aquí ve que a l'escola disposem dels plans de llengua, interculturalitat i cohesió social que consten de les aules d'acollida, dels centres integradors i dels plans educatius d'entorn. Tots aquests plans, totes aquestes

eines per integrar, per no marcar, per no discriminar, no marginar, integrar sempre a partir del respecte a totes les llengües que conviuen al nostre país. Nosaltres pensem que és una sort disposar de la riquesa lingüística que tenim. Entre dues-centes i tres-centes llengües que es parlen ara mateix aquí, a Catalunya, és hora d'entendre d'una vegada que el món serà, que, de fet, el món ja és, no dels bilingües, sinó dels tri-, dels quadrilingües. És per això que a l'escola, la incorporació d'una tercera llengua – normalment l'anglès– s'avança en alguns casos a educació infantil, i que ja es treballa per incorporar una quarta llengua a secundària.

Més llengües, més estímul de la intel·ligència, més obertura de ment, més preparació, més èxit. Però sobretot el món serà dels qui entenguin que les llengües enriqueixen i que és responsabilitat de tots donar a les llengües l'oxigen i les circumstàncies favorables perquè puguin ser un patrimoni viu per compartir amb naturalitat –amb naturalitat– entre tots els membres de la societat.

I això enllaça amb la segona bondat de la immersió lingüística. A més d'assegurar el coneixement, n'ha d'afavorir l'ús. I aquí sí que no ens n'acabem de sortir i és preocupant, perquè l'ús social, l'existència d'usuaris de la llengua és el que garanteix vida, potència i poder creatiu a les llengües.

Deixeu-me insistir en un punt, de què ja s'ha parlat, però ara que som a tocar de Nadal... Dèiem: «L'escola representa només el 25 per cent del contacte que té un nen o una nena en la llengua d'aprenentatge; la resta, el 75 per cent, és un temps sotmès al mercat i a la família.» I vostès, senyors promotors, saben perfectament que qui talla el bacallà lingüístic a casa nostra en el sector de l'oci per a nens i joves és majoritàriament el castellà. Parlo de pel·lícules, si volen, de contes, de llibres..., parlem de jocs electrònics –de les maquinetes, eh? No demanin jocs electrònics en català als reis, eh?, que són màgics, però miracles, no. No n'hi ha ni un. No hi ha ni un joc –de la marca Nintendo, per exemple– que sigui en català, eh? I si parlem, si volen, de jocs d'ordinador, el 5 per cent són en català –només el 5 per cent. Si són nens més petits, n'hi han més; a mesura que els nens van creixent, el percentatge disminueix. Ja veuen quin desequilibri! I això debilita la llengua catalana i l'asfixia.

Per això necessitem continuar aplicant el model d'immersió lingüística, per garantir el coneixement generalitzat del català, que és imprescindible per assegurar-ne, després, l'ús i, per tant, la plenitud. Perquè estem convençuts que vostès estan d'acord que la diversitat..., com més llengües, millor, i totes en plena forma és intrínsecament un valor. La diversitat de llengües actives, fortes, sempre és un motiu d'alegria i un estímul per qui no té por de conèixer-les.

Al començament he dit que parlariem de llengües, però també de sensibilitat i de generositat. I ja que vostès a la proposició de llei també parlen de la llibertat de càtedra, permeti'm, senyor president, que llegeixi un fragment d'una carta que un professor de filosofia andalús va enviar a un professor amic meu d'aquí –entre col·legues, eh? Llegiré el fragment en què aquest professor andalús explica la incorporació al seu nou centre.

Diu: «El fet és que va ser una sorpresa per a tots que un andalús acabat d'arribar fos el seu company de claustre, però l'acollida va ser molt bona. Crec que una de les millors coses dels catalans és que valoren moltíssim l'esforç d'una persona per adaptar-se, t'obren les portes. I, a més, quan van veure que des del primer dia feia les classes en català, cosa que em va suposar un plus de fatiga, m'ho van agrair molt, i els alumnes també.»

I després diu, el professor aquest: «Si un dia a classe la llengua em limita, canvio al castellà una estona i així els meus alumnes no pateixen les meves limitacions. De fet, diuen que el meu accent castellà, marcadament andalús, els agrada molt.»

«En fi» –acaba, el professor–, «que estic molt content de tot plegat, dels alumnes, dels companys, del país.»

No cal dir que aquest professor ha entès que les llengües sumen, que no resten mai, i ha entès que també els castellanoparlants han de ser-hi a defensar el català. S'ha volgut integrar, sentir-se aquí amb tots els drets, arrelat on ara viu a través de la llengua del seu nou país. Perquè integrar-se, senyores i senyors diputats, senyors promotors –i els agraeixo moltíssim l'atenció–, integrar-se, dic, és això: no quedar-se a la porta, voler entrar a dins.

Gràcies, senyor president.

El president

Passem ara al torn dels grups parlamentaris. Té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Daniel Font.

El Sr. Font i Cardona

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats. *Señor Caja*, la proposició de llei que tractem avui sobre bilingüisme escolar i el dret a l'ensenyament de la llengua materna ha estat presentada mitjançant el procediment d'iniciativa legislativa popular, com tots sabem.

Des d'un punt de vista formal, en primer lloc volem felicitar els impulsors per dues raons. La primera és per la feina indiscutiblement feta, encara que sigui pel temps esmerçat en la defensa de les seves opinions i les seves posicions. La segona és per creure en un mitjà parlamentari per a la presentació de les seves propostes. I això, diguem que diu a favor de vostès.

A la nostra manera de veure, la proposta que porten a aquest Parlament gira entorn d'unes poques afirmacions que voldríem comentar..., que volem comentar. Aquestes afirmacions estan contingudes en la proposta escrita presentada, però també en l'anàlisi prèvia, feta pel grup proponent, sobre el mateix tema. Bàsicament afirmen, diuen vostès: primer «el coneixement de la llengua castellana de l'alumnat de Catalunya és notablement inferior al coneixement de la llengua castellana de l'alumnat del conjunt d'Espanya, parlem pitjor el castellà» –diuen vostès.

Segon, «es produeix una vulneració de drets relacionada principalment amb el dret a rebre l'ensenyament en llengua materna» –afirmen.

Tercer, «les tècniques educatives que utilitza el sistema educatiu de Catalunya no són adequades» –i es proposen unes altres tècniques.

I quart, es fan diverses afirmacions, com alguna que s'ha dit: «per a l'exercici del magisteri no cal el requisit del coneixement d'ambdues llengües», «en totes les universitats es garantirà l'existència de dos grups, un en cada llengua oficial en cadascuna de les assignatures», etcètera, un conjunt d'afirmacions d'aquest estil.

Dit això, senyors i senyores diputats, senyor Caja, voldríem fer les reflexions que els dèiem.

Primera reflexió sobre la proposta general. Afirmem que no és cert que hi hagi diferencial comparatiu en coneixement del castellà a Catalunya en relació amb el coneixement del castellà a Espanya; no és cert, no és veritat. En els informes previs difosos pel grup proposant es formulen diferents dades referides al diferencial comparatiu en una línia de documentar ineficiència de les tècniques educatives relacionades amb el coneixement lingüístic a Catalunya. Hem intentat reconstruir el recorregut de càlcul, senyor Caja, de cadascuna de les dades aportades, però no hem pogut, no ha estat possible; no s'ha pogut reconstruir, perquè no hem trobat una explicació racional del càlcul o del recorregut de càlcul. En canvi, sí que hem anat a les fonts que vostès mateixos citen, que són el Instituto Nacional de Calidad y Evaluación del Ministerio de Educación, i el Consell Superior d'Avaluació del Sistema Educatiu de Catalunya, del...

fitxer 26_1ple34

...Generalitat de Catalunya, hem anat als dos llocs i el resultat és sorprenent, és realment sorprenent. Consultades les fonts i les dades que aquestes fonts subministren, una a una, les hem consultat totes, les dades reals, sense [#]cuina, són realment diferents. Es demostra una identitat gairebé matemàtica –gairebé matemàtica– del coneixement del castellà a Catalunya i a Espanya, no hi ha diferència apreciable entre percentatges, salvant excepcions, òbviament, no n'hi ha. És a dir, que els alumnes de Catalunya i Espanya tenen els mateixos nivells de castellà en l'educació primària i en l'educació secundària. Els mateixos nivells. Els ho diré, encara que això és cansat, però els ho diré, perquè em sembla que s'ha de dir: INCE, *Informe y diagnóstico general del sistema educativo*: a los 14 años, comprensión lectora del castellano: Catalunya 217 punts per sobre de Balears, Castilla- La Mancha, Extremadura, Murcia, Navarra, Valencia i altres; gramàtica i literatura catalana[#]; exactament el mateix: Catalunya 215 punts per sobre de Murcia, Navarra, València i d'altres, no? Un altre informe de l'INCE, un altre: *Informe de*

evaluación de la educación primaria, año 2003, el deuen conèixer: conocimiento de la lengua castellana, comprensión: Catalunya 63 , Espanya 63; comprensión oral: Catalunya 57, Espanya 59, una mica més aquí; comprensión escrita: Catalunya 63, Espanya 63; comprensión escrita de texto literario: Catalunya 63, Espanya 63, escolti, és que és idèntic; expresión escrita: Catalunya 71, Espanya 71.

Aquestes són les dades. Vostè ens parla d'excepcions, però les dades són aquestes. A l'educació secundària hi ha resultats semblants, que estan a disposició, les dades de l'INCE són el resultat d'unes proves de castellà homogènies que s'apliquen al conjunt d'Espanya, en les quals col·labora tothom i que, per tant, són plenament comparables.

Dades del Consell Superior d'Avaluació Educativa, les dades del consell avalen una altra tesi, que, a més de la identitat del coneixement del castellà a Catalunya i Espanya, el nivell de coneixement intern, és a dir, Catalunya endins, del català i dels castellà és també igual tant en l'educació primària com en l'educació secundària. Els donaré dues dades més per no cansar més: comprensió textual literal: català 72, castellà 72; comprensió textual interpretativa: català 75; castellà 76; correcció lingüística: català 71; castellà 68. En tinc tota una pàgina sencera, no els cansaré més. Però la dinàmica és aquesta.

Com es pot veure de nou, amb algunes excepcions, es tracta de xifres pràcticament idèntiques, un punt més, un punt menys, realitzades a partir de proves comunes, cap situació diferencial significativa. I, és clar, que l'extrapolació i la [#] poden portar a documentar gairebé qualsevol cosa o qualsevol tesi, però les dades correctes objectives i directament aplicables al tema que ens ocupa són les que diem nosaltres, són aquestes i aquestes són les dades oficials dels organismes oficials.

Segon reflexió, sobre el projecte general. Sobre el dret a l'ensenyament en la llengua materna, afirmem el dret al primer ensenyament en la llengua materna està garantit per la legislació vigent quan la llengua materna és una de les dues llengües oficials – una de les dues llengües oficials. Les famílies poden acollir-se a aquest dret i el sistema educatiu té l'obligació d'habilitar un ensenyament específic, i això és així.

La Llei de normalització lingüística va optar per no separar l'alumnat en centres diferents per raons de llengua i també va apostar per unes tècniques educatives que garantissin el ple coneixement en funció de l'experiència i els resultats. La base social d'aquestes opcions va ser sempre la confiança en el sistema educatiu i l'acord de les famílies, confiança en el sistema i acord de les famílies. I, en qualsevol cas, la legislació garanteix que quan uns pares demanen que els seus fills rebin classes en castellà, els centres han d'assegurar que els infants d'educació infantil i del cicle inicial d'educació primària siguin escolaritzats en aquesta llengua, mitjançant atenció i suport i material específic. Els mestres s'han d'organitzar per assegurar aquesta funció quan se'ls ho demana i els serveis territorials han de garantir el seu compliment.

Cal dir que avui per avui però existeix una confiança generalitzada en les propostes del sistema educatiu de Catalunya en aquesta qüestió i en aquest moment i que l'evolució de les tècniques educatives apunten a un major rigor, però també a un major dinamisme i a una major flexibilitat i a una major adaptabilitat. El nord quin és? El nord del sistema educatiu en aquest sentit és, primer, garantir el ple coneixement de les dues llengües oficials. Primer nord. Segon nord, avançar significativament en el ple coneixement d'una tercera llengua, ja s'ha dit. Tercer nord, normalitzar l'ús de la llengua catalana. I quart nord, donar suport a l'alumnat que utilitza una llengua habitual diferent de les oficials, que n'hi ha i molts, com vostès deuen saber. Aquest és el nord.

També cal dir, quant a drets, que el model lingüístic en l'àmbit escolar emana fonamentalment de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, article 6, 32, 35 i 143. Volem fer notar que l'Estatut no es cita en cap moment en la proposta de vostès i, en canvi, és la matriu generadora de drets sobre aquest just tema, no? I també que la Llei de política lingüística, per la seva significació, en el seu article 21.2, diu textualment, i li vull llegir pel tema que vostè planteja, que: «Els infants tenen dret a rebre el primer ensenyament en llur llengua habitual, ja sigui aquesta el català o el castellà.» Això és el que diu la llei i aquest és el marc legal de què ens hem dotat, no?

Es parla de llengua habitual i no de llengua materna per una raó ben simple, no?, a Catalunya tenim inventariades en aquest moment més 250 llengües maternes, d'ús

habitual, [#], el sami, el [#], l'amazic i moltes i moltes altres llengües. Tenim un alumnat procedent de la immigració estrangera recent que suposa ja un 12,5 de la població escolar i consegüentment un mapa de llengües realment complex, al país i a l'escola, no? Diem això, perquè segurament la nova situació que genera el flux general de migracions obligarà a repensar les polítiques en aquest àmbit, a tots. És possible que estiguem caminant cap a una situació realment nova i, en compte de normalització lingüística, haguem de començar a parlar de normalització multilingüística, oi?

En aquesta línia apunten els treballs d'Albert Branchadell, professor de traducció i interpretació, i apunta també el concepte de trilingüisme que promou el Govern. I al davant, en aquesta línia, ens van altres indrets del món. Ens va al davant el Melting Pot nord-americà o la realitat de les principals ciutats europees actuals. Ells ja ens van uns anys endavant en aquesta línia, no?, analitzant aquesta problemàtica.

Tercera reflexió, sobre les tècniques educatives que s'utilitzen, que és un dels punts crucials de la seva proposta. Cal dir que les tècniques educatives no són úniques ni permanents, depenen fonamentalment dels resultats. Quant a llengües, vostès saben que a Catalunya hem experimentat diferents procediments per assegurar objectius. Recordaran la tècnica de la pissarra, de la doble escriptura a la pissarra i d'altres, no? Finalment, s'imposen les tècniques que aconseguen què. Doncs, que aconseguen efectivitat, és a dir, les que eviten discriminar i alhora aconseguen resultats. L'aprenentatge de llengües està relacionat amb la idea de viure en una llengua –viure en una llengua–, sobretot quan l'entorn no assegura el contacte socials per altres vies. I, per tant, afirmem de nou: les tècniques que s'utilitzen són el resultat de l'experiència i compten amb l'aprovació del Govern, de la comunitat educativa i de les institucions internacionals, també de les institucions internacionals, com ara li diré. Però les tècniques no s'han de considerar inamovibles, senyor Caja, en això té raó vostè, o estàtiques, que no es mouen, sinó dinàmiques en funció dels resultats. Estem contra la sacralització i els transcendentalisme en aquest tema. Les tècniques són això, solament tècniques que assegurin resultats, i, per tant, si es demostra l'eficàcia d'altres formats tècnics, també són susceptibles de ser considerats. Qualsevol evolució de les tècniques que s'apliquen hauria de sorgir però, compte, de

l'experiència i de la contrastació i comptar amb el suport de la comunitat educativa i comptar amb el suport, fonamentalment, de les famílies.

Sobre la unitat civil. Cal dir que del conjunt de propostes que es fan en la proposició inferim un risc que no hem de córrer, és el risc de caure en la discriminació i en la divisió de la xarxa escolar. L'aposta del Govern, del Grup socialista, dels grups de l'entesa i creiem que d'una gran majoria de la població és un sol sistema educatiu integrat, una sola xarxa escolar. No compartim cap mesura, indicació o tendència que apunti a la idea d'una doble xarxa escolar, de la mateixa manera que no dividim l'alumnat per raons físiques o ètniques o de color o de qualsevol altre tipus, tampoc el podem dividir per raons de llengua. I en això estaran d'acord. Fonamentalment, perquè acadèmicament és ineficaç i perquè políticament atempta contra la unitat civil, la doble aula dins del centre, al doble línia escolar i la segregació apunten en aquesta línia. I creiem que aquest no és el camí, el sistema educatiu i l'ensenyament de llengües ha de servir a la unitat civil i a la cohesió social i no a la discriminació.

Sobre la correlació amb el fracàs escolar. Quant a una eventual correlació entre aprenentatge de llengües i fracàs escolar, realment no hi ha cap indicati en aquest sentit. Alguns dels càlculs previs realitzats pel grup proponent, si no ho entenem malament, parla d'una productivitat escolar diferent segons els grups amb llengua diferent. Per la nostra banda, els responsables educatius que no hi ha cap dada que avalu aquesta afirmació. De fet, aprendre més d'una llengua suposa un estímul de les habilitats de l'alumnat i els prepara per als estudis i per a la vida.

Sobre la correlació amb l'extracció social. Acabo, senyor president. Tampoc sembla que tingui a veure, almenys d'una manera directa, amb l'extracció social. Hi ha escoles concretes que són grans exemples de situacions socials adverses, de pobresa econòmica, de taxa d'immigració elevadíssima i que, malgrat tot, presenten èxit escolar i grans resultats. Per tant, no està directament correlacionat.

Sap quin és el problema, senyor Caja? El que se'n diu el «capital instructiu global» i el «capital instructiu familiar», és a dir, el triangle sistema educatiu, suport familiar i expectatives sobre l'escolarització. Aquí es cou el fracàs escolar, però no en la relació

entre llengua i escola, no és aquest el cas, és l'altre. I segurament hem d'analitzar-ho, i en això estem. Per això estem mirant d'establir alguna iniciativa legislativa.

Acabo senyor president, sobre les referències internacionals, no els diré res de PISA, ja n'hem parlat moltíssim, sí que li parlaré un moment de la UNESCO i un moment de la Comissió Europea, per acabar. Sobre la UNESCO, la proposta cita reiteradament la UNESCO amb relació al dret a l'ensenyament en la llengua materna. Els hem de dir que: quan la UNESCO parla de llengua materna, es refereix a una llengua minoritària en països que la llengua oficial és l'única present en el context social. No és el cas de Catalunya, en què hi ha dues llengües oficials, i una d'elles és més present que l'altra de manera massiva a tot arreu del nostre context i qualsevol ciutadà la pot trobar de manera intensiva i majoritària a tot arreu. La referència a la UNESCO és, per tant, irreal i abusiva en aquest cas. No ens toca, no és això.

Sobre la Comissió Europea, com a últim comentari, en la proposta no cita l'opinió de la Comissió Europea. La Comissió ha elogiat la política d'ensenyament lingüístic emprada en el sistema educatiu de Catalunya com a exemple de ponderació i d'eficàcia en regions en què es parla més d'una llengua. Ha pres posició el Grup d'Alt Nivell sobre Multilingüisme, a través d'un informe final fa unes setmanes que sobre llengües minoritàries, tres línies, diu: «En aquest context, cal referir-se al *know how* aconseguit en les escoles de Catalunya i altres comunitats, on s'han desenvolupat mètodes sofisticats i programes de formació especial durant dècades. És ben clar que aquests mètodes haurien de ser divulgats per a tota la Unió per resoldre el bilingüisme passiu, la gestió dels conflictes lingüístics i la gestió del...

El president

Senyor Font...

El Sr. Font i Cardona

...multilingüisme en companyies i a l'Administració pública i en tots els territoris de la Unió.

Per acabar, senyor president, per sort –per sort–, la situació avui a Catalunya és de bilingüisme perfecte, en terminologia europea, en la societat i en els àmbits escolars.

Davant d'aquesta situació aconseguida, en la qual la llengua no és un problema social i tampoc es percep com un problema social, l'objecte de la proposta de vostès perd sentit, perquè el bilingüisme ja existeix en la mateixa societat i també en el sistema educatiu i perquè el dret a l'ensenyament en la llengua habitual està plenament garantit per la legislació.

Señor Caja, algunas veces decimos que la construcción del futuro se basa en una voluntad de continuidad y a la vez de cambio. Estas son dos premisas que deberíamos considerar también para la mejora del sistema educativo y estamos seguros que entre personas bienintencionadas, como suponemos, y comprometidas con su país seguiremos encontrándonos sobre la base de estas premisas...

El president

Senyor Font...

El Sr. Font i Cardona

...con el objetivo de conseguir mejoras tangibles para todos.

Per tant, senyor president, votarem desestimant.

Gràcies, senyor president, senyors i senyores diputats, senyor Caja.

El president

Senyora Carina Mejías, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la reforma reglamentària d'aquest Parlament ens ha permès un fet singular: aquesta és la primera que fruit d'una iniciativa legislativa popular els promotors de la mateixa tenen l'oportunitat de defensar-la des d'aquesta tribuna, obrim així el Parlament a la societat, i per això, tots ens hem de felicitar.

Quisiera saludar a los promotores de esta iniciativa legislativa popular sobre el derecho a la enseñanza en lengua materna y el bilingüismo escolar que llega hoy a debate parlamentario de la mano de quien ha sido su impulso, el profesor Francisco

Caja y su organización Convivencia Cívica Catalana. Ustedes vienen hoy aquí a reclamar su derecho a decidir sin que nadie les pague la pancarta y lo hacen desde la convicción de la defensa de las libertades individuales que cada día están más limitadas en Cataluña.

Su propuesta viene avalada por más de cincuenta mil catalanes, que son sólo una pequeña representación de la Cataluña real, la que habla castellano y catalán sin conflicto, sin victimismo, la que hoy ha venido aquí a reclamar sus derechos de forma tan democrática, pese a la intención de muchos de silenciarlos. No les negaré que entre los firmantes de esta iniciativa se encuentran militantes del Partido Popular, también de otros partidos, también, que comparten, junto con buena parte de la sociedad catalana, los objetivos de esta iniciativa, que no es otro que la libertad de los padres para escoger la lengua de escolarización de sus hijos, la libertad lingüística.

És això, senyora Rigau, el que defensa el senyor Mariano Rajoy, el dret dels pares a poder escolaritzar els seus fills en la llengua que vulguin.

Objetivos que el Partido Popular viene defendiendo ante esta cámara desde que tiene representación parlamentaria, mediante innumerables iniciativas parlamentarias. Por tanto, tenemos el valor probado.

Dicen los expertos que no hay conflictos de lenguas, las lenguas conviven entre sí pacíficamente, siendo unas más útiles que otras, en los usos sociales espontáneos como el que se da en Cataluña no suele haber conflicto si no es porque alguien induce al mismo. Me gustaría recordar, por ejemplo, el enorme debate que se produjo el año pasado sobre la inclusión o no de una hora más del castellano en primaria o profesores que, presentes en esta sala, han sido sancionados por otorgar exámenes en castellano o sanciones a comercios o el control lingüístico de los historiales médicos. El catalán sigue siendo la lengua de la educación, la lengua de las instituciones, la de la Administración, la de la clase política, la de los medios de comunicación públicos, que el señor Ferran denunciaba estos días y cuyas declaraciones han levantado tanta polvareda. A día de hoy el catalán es la lengua vehicular y de aprendizaje en la enseñanza en Cataluña, impide así el derecho a

decidir la lengua de escolarización de nuestros hijos, limitando sus derechos y sus oportunidades e infringiendo...

Fitxer 35

...[el principio] reconocido por la constitución de libertad lingüística.

Son muchas las razones que nos llevan a votar favorablemente por esta iniciativa legislativa popular, básicamente por la esencia de la misma. La primera, porque no es nueva para nosotros, porque coincide con nuestras convicciones y la tradicional defensa del bilingüismo que ha hecho siempre el Partido Popular, la defensa de la libertad y el derecho de los padres a escolarizar a sus hijos en lengua materna. *No hi ha trencament de consens, senyora Rigau, nosaltres estem on estàvem.*

La segunda por razones de oportunidad, porque estos días se han publicado numerosos informes nacionales e internacionales que apuntan a que la inmersión lingüística es una, y digo una de las diversas causas de nuestro elevado índice de fracaso escolar. Es el propio informe de la Fundación Bofia publicado hace escasas semanas el que afirma que hay un mayor fracaso escolar entre los alumnos castellanohablantes y por lo tanto es obligación del Gobierno catalán poner remedio.

Una tercera razón apunta a razones pedagógicas, porque tal y como se ha mencionado aquí, tanto la UNICEF como la UNESCO coinciden en que existen numerosos estudios de investigación que indican que los alumnos aprenden a leer más rápido y adquieren otras aptitudes académicas cuando adquieren sus conocimientos iniciales en lengua materna.

La cuarta razón es la jurídica, *el senyor Font diu que tenim garantit el dret a escolaritzar els nostres fills en l'escola que vulguem. Ara li demostraré que no, senyor Font.* Puesto que el castellano es la lengua oficial del Estado español es, por tanto, la Constitución la que garantiza su uso y garantiza y tiene, goza de protección constitucional. Las lenguas oficiales garantizan al ciudadano el derecho a aprenderlo y la libertad de usarla en sus relaciones públicas y privadas, también en la educación, sin que quepa ningún tipo de discriminación posible, cosa que ahora no ocurre en la

enseñanza en Catalunya, como así lo reconocen reiteradas sentencias judiciales, como aquella que obliga a incorporar de nuevo el impreso de matriculación, la casilla de la opción lingüística y que curiosamente ese mismo impreso, *aquest mateix imprès, senyor conseller, és el que relega a la lletra petita l'opció lingüística d'escolarització dels pares.*

Pero las verdaderas razones que hoy traemos aquí y que queremos señalar, y que a lo largo de estos años han provocado esta situación son las políticas, los conflictos de lenguas no lo crean las lenguas, los crean los hablantes cuando utilizan la lengua como eje central de la política; cuando la utilizan como instrumento de reivindicación, de imposición y de confrontación política. No hay discriminación alguna de lenguas sino de hablantes y por tanto la situación que se vive en Catalunya produce una clara discriminación de los alumnos castellanohablantes en su momento de escolarización.

La legislación catalana ha situado a la lengua propia, concepto jurídico indeterminado, por otro lado, por encima del rango de lengua oficial y la inmersión lingüística ha sido el instrumento para excluir a la lengua castellana del uso habitual en la educación, ofreciendo simplemente a cambio, *senyor Font, aquesta és l'opció que vostè ens dóna, una atenció individualitzada* que constituye en si misma una grave discriminación. Han sido muchas las resoluciones judiciales que han dado la razón a quienes justamente reclamaban sus derechos, pero lejos de reconocerlos los últimos gobiernos socialistas han incrementado la presión a través del control lingüístico en los horarios o sometiendo a los alumnos a una intensa fiscalización y control de sus usos lingüísticos mediante encuestas que suponen una clara intromisión en la vida privada de las personas vulnerando así el derecho a la privacidad, a la intimidad personal y a la familiar.

¿Qué le importa al Gobierno en qué lengua hablan o en qué lengua emiten sus mensajes los jóvenes en los teléfonos? ¿O en qué lengua hablan con los amigos que no son del centro? ¿O con los adultos que conoces, o *amb els companys fora de l'aula?* ¿Qué le importa? Es una intromisión intolerable y la imposición del catalán como lengua vehicular en la escuela implica la imposición de unos derechos

colectivos en detrimento de los derechos individuales de gran parte de los catalanes cuya lengua materna es el castellano.

La población castellanohablante de Catalunya no goza hoy de ningún derecho colectivo, la catalanohablante sí, en un territorio en el que las dos lenguas son cooficiales. Hay, por tanto, una discriminación que legitima la prevalencia de unos hablantes y que se justifica con la política lingüística misma y que de una vez por todas nos ha de permitir exigir los derechos, el respeto a las libertades, cumplir con las leyes también en la educación.

Diu la senyora Roca, o parla la senyora Roca del senyor [##]. Miri, aquest senyor no és cap exemple perquè és militant d'Esquerra republicana i, per tant, el seu exemple no es un exemple... (Aplaudiments.)

El president

Si us plau...

La Sra. Mejías Sánchez

Aquests dies hem vist com destacats dirigents socialistes han reclamat pluralitat lingüística en els mitjans de comunicació públics de Catalunya, els hem de felicitar i així ho fem, senyor Ferran, però avui tenen una oportunitat única, la d'obrir un debat públic del que està passant en l'educació a Catalunya, arrancar la crosta nacionalista de l'encotillament lingüístic que té l'educació a Catalunya ha de ser també una prioritat. Hem de fer de la nostra educació una educació més plural, més lliure, més justa, bilingüe i sobretot –sobretot– de millor qualitat. Avui tenim l'ocasió de fer-ho. Els emplacem a tots perquè obrin aquest debat públic.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Senyores... No volia fer-ho però m'obliguen a llegir l'article 186 del *Reglament* del Parlament en què diu que «el públic assistent a les sessions del Parlament ha de

mantenir sempre silenci i ordre, i no són permeses manifestacions d'aprovació o desaprovació de qualsevol mena que sigui.»

Té la paraula el senyor Francesc Pané, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Senyor Sirera vol la paraula? Per quin motiu?

El Sr. Sirera i Bellés

Per agrair-li que hagi recordat aquest precepte del *Reglament*, però li pregaria si us plau que l'apliqui en tots els casos.

El president

Senyor Pané, té la paraula.

El Sr. Pané Sans

Gràcies, senyor president. Il·lustres diputades, diputats, promotors, respectem molt l'esforç seu, dels promotors, per fer-nos arribar aquesta proposició de llei per via d'iniciativa legislativa popular. Tot i apreciar-lo, l'esforç, en el que val, sàpiguen que no compartim gens ni el fons, ni la forma.

Afortunadament nosaltres coneixem el nostre país, la seva història recent, la seva sociologia, els seus treballs per mantenir-se cohesionat tot i les diversitats que ha hagut de comprendre, d'estimar i de convertir en la riquesa pròpia. Qualsevol persona que no fos de Catalunya i que llegís l'exposició de motius i l'articulat d'aquesta proposició de llei creuria que a Catalunya hi ha dues comunitats que es miren amb les celles arrufades i amb els punys tancats, dos móns vivint en una permanent tensió lingüística. El lector inadvertit podria suposar que a casa nostra una part de la població aplica contra l'altra lleis expressament injustes de caràcter segregacionista o ètnicista. Com és possible?

Al nostre entendre la ILP que els promotors ens demanen de debatre no conté pas una voluntat per a la ciència pedagògica, ni encara de reflexió per a la lingüística aplicada, més aviat arriba amb una càrrega ranciament ideologista. Els parlaments del món debaten sobre política, és clar, i el nostre també, però no hi ha noblesa, no la

hi sabem veure en el debat si el que es pretén és el sotsobre d'un model de convivència cívica guanyada amb suor d'història. Aquest és el nostre model. Es tracta d'un model lingüístic i de diversitat lingüística que ha merescut amplíssims consensos polítics i populars. No trobem bondat, no la hi sabem trobar en la intenció d'obrir un esvoranc allà on la gent ha construït una delicada, delicadíssima arquitectura de saviesa col·lectiva.

La proposició es recolza sobre conceptes que estimem erronis, tendents a causa una esquerra en el consens social difícilment assolit. S'hi parla de majories i de minories com si pertanyéssim a un dels països dissortats que es descriuen per les seves tensions ètniques. Som això per ventura? Si assegura que els governs de la Generalitat de Catalunya han imposat una llengua sobre l'altra, com si no fos la llei democràtica la que ordena el nostre sistema d'aprenentatge, també lingüístic, plural i ric.

L'exposició de motius de la proposició gosa afirmar que el Govern de la Generalitat ha suprimit de facto el dret a la llengua materna, i si mentre aquesta asseveració que estimem tendenciosa amb al·lusions esbiaixades i agrament parcials a documents que es refereixen a realitats del món que no tenen a veure res amb nosaltres.

Per acabar conclouem que Catalunya amb la política d'immersió lingüística en aquest país es conculquen els drets humans. L'argumentari de la proposició de llei conclou insidiosament que Catalunya retarda el procés d'aprenentatge d'una part dels seus infants i que els condueix al fracàs escolar. Sostenim que allò que propugna la proposició de llei divideix, secciona la població escolar i sostenim que vol obrir nafres.

La proposició de llei du la considerable càrrega d'errors conceptuals que considerem no propis de persones que eduquen o que tenen a veure amb l'educació. En ple segle XXI i en ple desenvolupament d'aquest model de nació diversa, però única que és Catalunya aquests errors són imperdonables. D'entrada en l'argumentari només s'hi parla dels nens, *de los niños*, el llenguatge amb el tic sexista incrustat en la seva semiòtica exclou dels problemes irrealment les nenes, les quals segons els promotors no deuen ser objecte de les causes que sí afecten els nens.

El redactat sencers de la proposició esmenta una Catalunya amb «eñe» que no existeix i es refereix a una «Generalidad» que tampoc no hem sabut trobar en els documents legislatius, ni en els de la història d'aquest país. En un punt hom parla d'una minoria damnificada que en un altre és converteix per art d'encanteri en *más de la mitad de los ciudadanos de Catalunya*.

Cal tornar afirmar que a casa nostra no hi ha minoris, ni majories, ni encara comptades per parlants, sinó una comunitat nacional que s'expressa en llengües diverses segons circumstàncies diferents? Caldrà insistir que aquesta pluralitat en la unitat és un dels nostres principals actius? No hi ha referència a la llengua aranesa, com si aquesta no pertanyés també a infants. Ni s'hi esmenta l'àrab, ni el romanès, el contonès, el suahili[#], excepte en l'article tercer, passant-hi de puntetes, amb indiferència, i amb unes prescripcions tècniques tan febles que expliquen la mala consciència.

Hom diu que la Generalitat en matèria de política lingüística ha fet cas omís als seus ciutadans, on cop més no compten les dones ciutadanes. És un error conceptual això quan se sap que no és cert i que s'han arbitrat mesures per oferir l'atenció individualitzada o bé es tracta d'una hipèrbole iracunda. Mai no hem viscut un malestar ni gran, ni considerable per la metodologia de la immersió lingüística, mai, casos singulars, esparsos, han vingut a justificar el consens més que amplíssim, la voluntat més que majoritària de la ciutadania que l'escola catalana forneixi els infants els instruments de les dues llengües oficials pròpies d'uns i altres.

Els proposants parteixen de la falsa base que les nostres criatures, nenes i nens, no conviuen amb llurs llengües en el joc, en la relació interpersonal, en els efectes, com si s'estranyessin a causa de llurs expressions lingüístiques. És així per ventura? Són així les nostres criatures, per ventura? No hi ha consciència, no tenen els promotors consciència que les coses no són com tal volta les voldrien, sinó com la sociologia les ha fetes? Es tracta de la sociologia de la convivència, saben?, dels afectes, de la normalitat que hem sabut bastir.

El gran error de la proposició, si es tracta d'error i d'un prejudici, és contingut en l'afirmació que la immersió lingüística, celebrada, dit sigui de pas, per pedagogs i

pedagogues i per sistemes educatius del món conegut propicia el fracàs escolar dels infants no catalanoparlants. Volen dir els proposants que els altres hi són immunes al fracàs? Se sap de sobres, els proposants haurien de saber-ho, que el fracàs escolar té a veure molt, i molt, en les condicions socials, econòmiques i d'entorn familiar de la criatura o de l'adolescent. És així en un sistema educatiu normalitzat i democràtic, inclusivament i d'aprenentatges significatius, i aquest és el nostre sistema. Per dissort encara tenim massa entorns a Catalunya que no animen l'aprenentatge en l'esforç personal, el profit dels estudis, certament, però aquesta és una altra qüestió.

Catalunya va optar fa temps per una sola escola a imatge i semblança, si se'm permet de dir-ho, de la sola comunitat nacional. La segregació és precisament el que l'opció catalana amb la seva escola va voler i va saber evitar. Fer dues escoles segons la llengua familiars dels infants o tres, o quatre, o trenta en els temps que corren és dividir les criatures, dividir les persones adultes, seccionar el present comú i el futur que ens ha de pertànyer per igual. Simplement no ho podem permetre, no ens ho podem permetre. Sigui quina sigui la llengua familiar de l'infant aquest té dret a pertànyer al mateix col·lectiu on aprèn el català, el castellà, la tercera llengua.

Segons els proposants la Generalitat vulnera la llei, però no esgrimeixen cap sentència que ho determini, simplement perquè no és possible. La llei constitucional i...

Fitxer 36

... que mana l'Estatut són els principis rectoris de la política lingüística en la seva aplicació també a l'escola.

Per llei, la llengua pròpia de Catalunya és el català, que va néixer com totes les altres llengües romàniques, i que no va ser creada per tocar a ningú allò que no sona. (*Rialles.*) El català és una llengua més en el concert de les llengües del món, útil per a

les humanitats, senyors promotors, per a les ciències, per a l'aprenentatge, útil també per a l'amor. Com hi és útil el castellà, o l'àrab, o el cantonès. El català és, per llei i per voluntat democràtica, la llengua vehicular en el sistema educatiu, no és un arma que pugui carregar-se contra res ni contra ningú. La llengua castellana tampoc no pot ser una arma d'agressió. Les llengües no poden ser armes. El nostre sistema educatiu no exclou el castellà: el mima, com correspon.

La ciutadania de Catalunya fa anys que s'ha donat a ella mateixa la més sàvia de les regles, la pau lingüística, una pau amb la qual tots i totes procurem que el coneixement d'idiomes afermi els propis de les nostres criatures, dels nostres adolescents, per aconseguir el domini dels pròxims i dels llunyans, car les llengües uneixen comunitats humanes.

Cal dir que el Grup d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa votarà el rebuig de la proposició de llei? Serà així, perquè l'entendem lleugera, inescaient, inadequada, inoportuna finalment per a l'educació, per a l'amor i per a la cohesió social del país.

Gràcies, senyor president, diputades, diputats.

(Aplaudiments.)

El president

Té la paraula en nom del Grup Mixt l'il·lustre senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Ilustres diputados y diputadas... Bienvenidos todos los que estáis entre el público y todos aquellos que están pasando frío en la calle, que son la sociedad civil. Antes de nada quiero decir que yo tenía preparado un discurso, pero lo voy a dejar ahí, porque todo lo que he oído hoy aquí es de juzgado de guardia. Y empezaré por ello.

No me parece de recibo –no me parece de recibo– que un día como este, que debería ser de gala para nosotros en el Parlamento, porque hay una iniciativa civil, una iniciativa popular –con más o menos razón, con más o menos razón– y no está el presidente, ni el vicepresidente, ni todos los demás. *(Remor de veus.)* Durante todo, todo..., durante todo el debate han estado ocho, de los sesenta y nueve que forman

parte de este Gobierno. Ahora han venido unos cuantos más. Estarán conmigo que democráticamente es una auténtica vergüenza que no esté escuchando a la población civil todo el Gobierno en pleno.

Sigo. De lo que han dicho los representantes de los diferentes grupos de la cámara, quiero destacar solo uno de cada, porque en realidad, señor Font, del Grupo Socialista, miente, miente y miente, (*remor de veus*) cuando dice que nuestra ley garantiza a nuestros hijos que puedan estudiar en lengua materna en nuestras escuelas primarias. Y es verdad eso, lo segundo no es verdad. No se puede hacer, no se puede hacer y no se puede hacer. Y, por tanto, usted miente. Y debería reconocerlo aquí.

También miente quien dijo –Mercè Roca, señora Mercè Roca–..., cuando dice: «Cataluña está por la media española respecto al fracaso escolar.» Bien, no distorsione. En realidad, Cataluña está por la media porque hay una sola de ellas – una sola de ellas–, que es Andalucía, que está tan baja que baja toda la media española. Pero Cataluña está detrás. Es decir, es la «entreúltima» de todas. Y además, respecto a Europa también. Por lo tanto, también aquí miente. (*Remor de veus.*)

Dice la señora Irene Rigau que el sistema que proporciona esta iniciativa nos llevaría a la segregación. Mire, señora Irene Rigau, a la única segregación que nos llevaría esta iniciativa es a la que ustedes defienden, porque ahora mismo estamos segregados la mitad de Cataluña. (*Remor de veus.*) Y, para terminar, le diré..., que dice: «No se ajusta al estatuto de autonomía una iniciativa como esta.» Efectivamente, no se ajusta, pero se ajusta a la Constitución y se ajusta a los derechos de los ciudadanos de Cataluña, a eso sí se ajusta.

El otro día –hace unas semanas, unos meses–, en esta cámara, quejándose este diputado de cómo estaba el sistema escolar –el *fracaso* escolar–, el señor *conseller*, aquí presente –gracias, señor Maragall–, utilizó como contrarréplica el sistema finlandés, con buen criterio. Y lo defendió. Y era bien..., para defender la comprensividad y para defender el éxito de ese sistema. Curiosamente, poco después se fueron allí a Finlandia el señor vicepresidente, el señor Maragall, etcétera –y un

séquito—, estudiaron el sistema pero nunca más se supo. ¿Saben por qué? Porque el sistema finlandés, el mejor del mundo, tiene un sistema de inmersión lingüística que no sirve a los fines que aquí se persiguen para la construcción nacional. Ese es el problema.

Y yo se lo explicaré, en qué consiste el sistema finlandés. En cualquier municipio de Finlandia con un 8 por ciento —un solo 8 por ciento— de hablantes, o la existencia de 3.000 personas de la lengua minoritaria, sea la sueca o la finesa, ha de ser bilingüe por ley. En cualquier municipio de nuestra Cataluña el 8 por ciento no es, es mucho más. En cualquier lengua. Y las autoridades tienen la obligación de proporcionar servicio en ambas lenguas sin que nadie lo solicite. Además, la práctica del bilingüismo sueco - finés es real, desde la rotulación de calles a la documentación oficial, hasta los usos políticos, sin trampa como aquí, que han hecho una limpieza lingüística del callejero y de todo lo demás. La enseñanza, por principios, se realiza en la lengua materna desde preescolar hasta el equivalente de tercero de primaria, cosa que aquí no ocurre. A partir de ahí, se va pasando a la segunda lengua, cruzándose con los niños del otro grupo lingüístico, hasta acabar con un programa común equilibrado.

Nosotros aquí, en esta cámara, ya hemos propuesto un sistema trilingüe: 35 por ciento más menos 10 por ciento para la lengua catalana, como lengua vehicular; lo mismo para el castellano, y un 20 por ciento más menos para el inglés. Ese sí es un sistema trilingüe que deberíamos poner en práctica, pero no el que dice el Gobierno, que es pura propaganda. Porque el sistema trilingüe del Gobierno es el 98 por ciento en catalán y el 2 por ciento en inglés. O, si quieren, dos asignaturas —cuando sea, porque ahora no es— en inglés y el resto en catalán. Ese es el trilingüismo que pretende el Gobierno.

Miren, hay una cosa peor que un sistema educativo malo como el que tenemos: el no querer verlo, ese sistema. Pero hay aún otro peor que el malo: el que además de ser malo se oculta conscientemente en nombre de intereses inconfesables.

Miren, yo lo que veo es una cosa. Aquí se ha planteado, por parte del Grupo de Ciudadanos, una solución para nuestras escuelas. Hoy se ha planteado por iniciativa

popular otra solución. Y, sin embargo, a ustedes no les interesa para nada los sistemas ni los modelos pedagógicos. ¿Por qué? Porque lo que les interesa es el fin que persiguen, y el fin que persiguen es una sola lengua para la construcción de un país. Y, efectivamente, no les servirá ningún modelo, ni siquiera el finlandés, para conseguir ese fin. Por eso no les va a gustar jamás un modelo bilingüe ni trilingüe, porque no se conseguiría ese fin.

Por tanto, desde ese punto de vista, yo creo que el que no quiere ver esto es que realmente es ciego, o simplemente se está mintiendo a sí mismo. Por lo tanto, yo les diría: toda esa gente que está ahí en la calle..., que no hay más remedio, ya que hemos llegado hasta aquí, que movilizarse en la calle, porque desde luego si el recibo que tenemos que hacer..., es como lo que hemos recibido hoy, esta tarde, aquí, desde luego no vamos a conseguir nada.

Miren, les digo una cosa, les digo una cosa. Si el sistema de inmersión escolar que tenemos hoy en Cataluña es tan bueno... Lástima, yo no tengo hoy aquí al señor Montilla, porque le querría mirar a los ojos al señor Montilla. Si es tan bueno, ¿cuál es la razón por la que el ciudadano corriente ha de creer en un sistema de inmersión lingüística que rechaza nuestro presidente? *(Veus de fons.)* «¡Anda ya!», no. *(Rialles.)* «¡Anda ya!», no. No me conteste así. «¡Anda ya!», no. El señor presidente no lleva a sus hijos a la escuela pública, a esa escuela a que sí obliga a todos los hijos de obreros del cinturón industrial donde él vive, ¡pero el se los lleva a la escuela alemana, donde no hay esta inmersión! Y eso no es de recibo, porque nuestro presidente es el modelo de todos los catalanes y tiene que dar razón de ese modelo. *(Remor de veus.)*

Segundo. No vale, no es de recibo que como presidente de esta comunidad nos diga que es tiene derecho a llevar a sus hijos a donde quiera. Y tiene razón. Pero como modelo, no lo puede hacer. Miren, yo les diría una cosa. ¿Qué pensarían ustedes si el amo de un restaurante se fuera a comer todos los días al restaurante de al lado? ¿Ustedes irían al restaurante ese a comer? *(Remor de veus.)*

Les diré una cosa, para terminar. Uno de los máximos defensores de la normalización lingüística, que es el que inventó el concepto, uno de los máximos defensores de la

inmersión lingüística, que es el que inventó el concepto aquí en Cataluña, y el autor de esa leyenda urbana que el catalán desaparecerá en cincuenta años si no suplanta al castellano, sociolingüista que durante muchos años fue el alma de esta defensa, el señor Lluís Aracil, este señor tan celebrado ha dicho cosas muy fuertes, porque se ha opuesto a la inmersión. Espero, señor presidente, que la cita que voy a hacer, que nació de una entrevista en *El Mundo* en 1986, señor presidente, no ofenda a nadie y, por supuesto, no me corte. En todo caso, voy a hacer una cosa: cuando salga un «palabroto», yo cojo y, como en las películas para niños, hago *pii*, y ya está, ¿eh?

Dice el señor Aracil: «La inmersión de los niños castellanohablantes de Cataluña en el catalán atenta contra la dignidad humana. La inmersión es una salvajada. Ya lo dijo Lincoln» –dice él–, «que “es posible engañar a todos un rato, o a unos pocos siempre, pero no a todos siempre”. Pero la acción subliminal sobre el inconsciente de una generación ya será para entonces una devastación mucho más graves de lo que fue el *pii*. Estoy seguro, porque va más directamente a incapacitar y a significar a la gente con eso de la lengua del territorio.»

El president

Senyor Robles... Acabi, acabi.

El Sr. Robles Almeida

¿Me falta todavía tiempo, verdad, señor presidente?

El president

No, li'n sobra, ja han passat quaranta segons, sí. Acabi, acabi.

El Sr. Robles Almeida

...Acabo, señor presidente. Acabo, señor presidente despidiéndome y congratulándome que hoy la señora Carina haya hecho esta inmersión en castellano. Espero, señora Carina, que lo siga utilizando, porque ya somos más en esta cámara que empezamos a meter a la sociedad civil en esta cámara.

Gracias, señor presidente.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.) [#]

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Fitxer 37

El president

Procedim, doncs, a votar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió i pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

(Pausa llarga.)

El resultat ha estat 111 vots a favor, 13 vots en contra. Atès que l'esmena a la totalitat de devolució de la proposició de llei ha estat aprovada, la iniciativa legislativa resta rebutjada.

Se suspèn la sessió, que reprendrem demà a les deu del matí.

La sessió se suspèn a les...